

Μὲ ἐν τοιοῦτο γίασμάκι καλύπτω κ' ἐγὼ τὸ πραγματικόν μου ὄνομα, δίδων πέρας εἰς τὴν πρώτην μου.

Διάκος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἀποτελέσματα τῆς Βίρης :

Ἡ κυρία Φ** ἔγγαμος ἔγινεν ἐσχάτως ἢ τολμηροτέρα λαθρέμπορος τοῦ συζυγικοῦ ἐμπορίου.

Ἐπὶ ταῖς πικραῖς παρατηρήσεσι πατρικοῦ τῆς φίλου,

— Ἀφοῦ, λέγει, ὁ ἄνδρας μου βγῆκε σ' τὸ κυνήγι, γιατί νὰ μὴν ἔβγω κ' ἐγὼ ;

Ὁ κ. Α. Ν. ἠκούσθη λέγων ἄλλοτε ! ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος.

— Κρίμα νὰ μὴ γεννηθῶ σ' τῇ Γαλλίᾳ ;

— Πῶς ;

— Θὰ μιλοῦσα τώρα δύο γλώσσαις σὰν νερό. Τὴν ἐλληνικὴν ποῦ ξέρω καὶ τὴν γαλλικὴν . .

Ἐν συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος ὅτι ποτὲ τὰ τέκνα ἐξόχων ἀνδρῶν δὲν ὁμοιάζουν τοὺς πατέρας των.

Ἀπὸ τίνος γωνίας εἰς πεταχθεῖς :

— Καὶ ὁ Τρικούπης, κύριοι ;

— Αὐτὸ εἶναι ἐξαίρεσις, τ' ἀπήντησαν.

Ἀπὸ ἄλλης γωνίας πεταχθεῖς ἄλλος :

— Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ;

Τὸ ἄκρον ἄωτον εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ζῆλος τοῦ κ. Δημάρχου πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὕδατος :

Ὅπου βρίσκει ποτῆρι γεμάτο νερὸ νὰ πηγαίῃ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον.

Μία ἀγαθοπουλίνα ἀναγνωρίζει ἕνα Κύριον εἰς συναναστροφὴν, ὅστις ἐκπλήσσεται πῶς τὸν διέκρινεν ὕστερον ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀπουσίαν.

— Καὶ πῶς μ' ἐγνώρισες λοιπόν ;

— Εἶχα κάμει κόμπον σ' τὸ μανδῆλι μου γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὴν φυσιογνωμίαν σας !!

Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Νεαρὰ χήρα ὀλοφύρεται διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Φίλη της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, πλὴν εἰς μάτην.

Ὅτε φαινητὴ ἰδέα καθησυχάζει τὴν χήραν ὡς νὰ μὴ τῆς συνέβῃ τίποτε.

— Ἄς εἶναι, λέγει, τοῦλάχιστον τώρα θὰ ξέρω ποῦ περνᾷ τῆς νύκτας του.

Ἡ Ζ** μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ὑπανδρευθῇ.

Εἰς ἐπίσκεψιν τρυφεροῦ τινος φίλου μεταξὺ ἄλλων τῶ λέγει :

— Ξεύρεις, τσαχπινάκι μου, πῶς πανδρεύομαι ;

— Ἀλήθεια ;

— Βεβαιότατα.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ φιληθοῦμε !

Μεταξὺ δύο ἐγγάμων.

— Καὶ τί κάμνετε εἰς αὐτὴν τὴν ζέστη ; Κοιμάσθε χωριστά :

— Ἀ ! ὄχι ! διότι ἡ γυναῖκά μου λείπει !

Ὁ κ. Δεβίδης βλέπων ὑδρωπικιῶντα κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του ὡς νὰ ἐφεύρε τὴν πυρίτιδα :

— Νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν διὰ κατάδρεγμα τῶν ὀδῶν !

ΘΗΒΑΙΣ.

Θεβαί 15 Αὐγούστου 1881.

Ὅτε ἐξῆλθον προχθὲς τῶν Ἀθηνῶν, ἔννατος ἐγὼ παρέσκατος μεταξὺ ὀκτῶ ἐτέρων συνοδοιπόρων ἐντὸς λεωφορείου, ὅπερ ρυπαρὸν καὶ ἀκαλλώπιστον, ἐφαίνετο ὡς τροχήλατος Χάρωνος ἄκατος, ἐν ᾗ ἀπεταμιεύοντο πολλὰ προγενεστέρων διαπορθμευθέντων ἁμαρτίαι, ὠνευροπόλουν πτώματα καὶ θανατιῶντας, καὶ ἐβλεπον τὴν μοιότονον τῶν κηδεῶν ψαλμωδία, ἔρρινον καὶ δυσάρεστον, ἠχοῦσαν ἐναυλον περὶ τὰ ὠτά μου, καὶ ἤκουον παρελθόντα φέρετρα μελανοσκεπῇ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ λευκὰ ἱσρέων ἄμφια, καὶ ὡσφραίνομην νεκρολίβανα, καὶ ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ μου ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἱπτάμενον ὑπερθεῖν τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος τὸ φάσμα τοῦ τύφου, φέρον γενειάδα πυρρότριχα καὶ πῖλον κυλινδρικόν, κρατοῦν δὲ εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἄρεπνον, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου, καὶ κραυγάζον αὖ τὸν τύφος ἦλθε· preenez νεκροθάπτας !

Ὁ κ. Κατσιμπαλης, ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν λεωφορείων, εἶνε φαίνεται εἰς τῶν θερμότερων ὁπαδῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου, καὶ τὰς πατριωτικὰς του ἰδέας τὰς ἐφαρμόζει ἐμπράκτως ἐντὸς τῶν λεωφορείων του, σιτιάζων ἐντὸς χώρου ἐνὸς καὶ ἡμίσεος τετραγωνικοῦ μέτρου δέκα καὶ πολλὰς δώδεκα ἄτομα, τὰ ὅποια ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα διὰ δεσμῶν ἀδιαρρήκτων, κυριολεκτικώτατα.

Οἱ συνοδοιπόροι μας ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ἀλβανόφωνοι χωρικοὶ ἐκ Θεβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξαίρεσιν δ' ἀπετέλει βρακοφόρος Κρής. Πάντες ἀπέπνεον ὀξείαν ὁσμὴν τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκείνου εὐρωτός, τόσον συνήθης παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν ἐγὼ ἐν τῇ ἰδιορρυθμῇ φρασεολογίᾳ μου ἀποκαλῶ αὖ Ἑλληνικὸν ὀξύ». Ἡ ὁσμὴ αὕτη συζυγνυμένη ἐντὸς τῆς πνιγνῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ λεωφορείου μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν κατωτάτων φιλεργῶν ἄκρων τῶν συνοδοιπόρων μας, μᾶς περιέβαλλε μὲ πυκνὸν νέφος, πλήρες ἀτόμων μικρῶν πνιγνῆς κακοσμίας, ὅπερ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ . . . καὶ αὐτὰ τὰ βακτηρίδια τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄν ἔλειπε τοῦτο, καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ καταναγκαστικὴ